

ministerstvo vnitra jest praekcludováno, že, i kdyby nyní podalo nový odpor, nemůže tento nikterak již býti včasným, neboť nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutím ze dne 22. září 1919 odpor ministerstva vnitra dle § 6 zákona ze dne 22. října 1875, čís. 36 ex 1876 ř. z. pro nedostatek odůvodnění, a tu jest ministerstvo vnitra dle § 6 téhož zákona povinno, vydati usnesení nové. Tím je vyloučena praekluse a zachována lhůta v čas použitá.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti.

Důvody:

Návrh jednatelův, by společnost jimi ohlášená byla zapsána do obchodního rejstříku, byl právoplatně zamítnut, poněvadž ministerstvo vnitra podalo proti zápisu společnosti včas odpor. Tím byl návrh shora zmíněný dle skutkového stavu, jenž tehda tu byl, definitivně vyřízen a nemohlo na právním stavu, takto nastalém, ničeho býti změněno tím, že nejvyšší správní soud později rozhodnutí ministerstva vnitra zrušil pro nedostatek odůvodnění. Po zrušení rozhodnutí nejvyšším správním soudem obnovili stěžovatelé žádost za zápis společnosti do obchodního rejstříku, podali tedy žádost novou, již bylo s právního hlediska jako novou žádost posuzovati. Právem tedy vyžádal si obchodní soud sdělení o tom, nepodá-li ministerstvo vnitra proti zápisu společnosti odpor. Není tu tedy předpokladů § 16 zákona ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. a bylo stížnost zamítnouti.

Čís. 365.

Nejde o věc právoplatně rozsouzenou, domáhá-li se poškozený zvýšení náhrady škody již rozsudkem stanovené z důvodu, že se později jeho zdravotní stav zhoršil.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1920, R I 508/19.)

Právoplatným rozsudkem ze dne 2. července 1914 bylo poškozenému k původní jeho žalobě přiřknuto bolestné penízem 2.000 K a měsíční důchod 8 K 65 h až do doby, kdy bude opět zcela schopným k výdělku. V roce 1915 domáhal se žalobce obnovy řízení, uplatňuje, že znalci v původním sporu vycházeli z nesprávných předpokladů, ježto žalobce jest zcela nezpůsobilým ku práci, nikoli pouze částečně, jak znalci tvrdili. Žaloba o obnovu byla právoplatně zamítnuta. Později (v roce 1919) domáhal se novou žalobou zvýšení důchodu uváděje jednak, že jeho tělesný stav se zhoršil, jednak že se zvýšil náklad na výživu. Procesní soud usnesením žalobu odmítl, ježto jde o věc rozsouzenou. Důvody: Žaloba jest nepřijatelná, neboť o nároku žalobcově bylo již dříve právoplatně rozhodnuto a žalobce domáhá se nyní vlastně opakování dřívějšího sporu hlavně přezkumu znaleckého posudku přezíraje, že ve dřívějším sporu bylo konečně rozhodnuto o jeho náhradních nárocích. Rekursní soud zamítl námitku věci rozsouzené. Důvody: Též rekursní soud sdílí názor, že nelze domáhati se zvýšení důchodu právoplatně přisouze-

ného, z toho důvodu, že se později životní náklady žalobcovy zvýšily. Než žalobce opodstatňuje nárok na zvýšení důchodu též tím, že se jeho zdravotní stav po vydání původního rozsudku zhoršil a že jest nyní k práci zcela nezpůsobilým. Dřívějším rozsudkem byla výše důchodu vyměřena dle toho, jak byla úrazem snížena pracovní schopnost žalobcova, míra snížení toho byla pak stanovena na základě znaleckého posudku. Dostavila-li se tudíž později jako následek úrazu bez zavinění žalobcova jeho úplná neschopnost ku práci, vycházel původní rozsudek, vyměřuje výši důchodu, z nesprávného předpokladu. Žalobci nelze zbraňovat, by své právo neuplatňoval na základě svého nynějšího stavu, což může činiti pouze žalobou, když jeho žaloba za obnovu neměla úspěchu. Právní důvod žaloby, o niž tu jde, záleží v tom, že nastalo zhoršení zdravotního stavu žalobcova po té, kdy byl vynesena dřívější rozsudek, pročť není na závadu právoplatnost dřívějšího rozsudku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu žalované strany.

D ů v o d y:

Revisnímu rekursu nelze přiznati důvodnosti. Aby tu byla rozhodnutá rozepře vyhledává se dvou předpokladů. Musí tu býti mezi týmiž stranami uplatňován též nárok. Totožnost stran jest zde samozřejmá. Avšak nárok není totožným, poněvadž opírá se nyní o jiné skutečnosti, než na kterých byl založen nárok první žaloby. Žalobce tvrdí, že stav jeho se od rozhodnutí prvního sporu zhoršil, že nastaly bolesti v kříži, které ho nyní činí naprosto k výdělku a vůbec k práci jakékoli nezpůsobilým a které jsou v souvislosti s původním jeho úrazem. Je-li tomu tak, pak požaduje se vlastně nárok za tyto nově povstalé následky úrazu, jde tedy o nárok nový.

Čís. 366.

Dráha ručí za nádražní šatnu jako schovatel bez rozdílu, zda šatnu obstarává sama svými zřízenci či zda zadala ji soukromému podnikateli.

(Rozh. ze dne 13. ledna 1920, R II 175/19.)

Žalobce uložil v nádražní šatně koš s prádlem v ceně 4601 K. Koš se v šatně ztratil. Nádražní šatna byla zadána železniční správou soukromému podnikateli, jenž nabízel žalobci odškodné 100 K, s čímž se však žalobce nespokojil a žaloval podnikatele na náhradu plné škody. Soud první stolice žalobu zamítl, mimo jiné též z toho důvodu, že žalovaný není ku sporu legitimován, ježto, jak z přípisu ředitelství drah vysvítá, jest šatna spravována prostřednictvím podnikatele železniční správou, a že tudíž tato jest zodpovědná za ztrátu zavazadla a že proti ní měla býti žaloba podána. O dovolací soud vyhověl žalobcovu odvolání a zrušiv rozsudek soudu první stolice, uložil mu, by po právomoci usnesení v jednání pokračoval a znovu rozhodl. D ů v o d y: Dle § 39 dopravního řádu ze dne 11. listopadu 1909, čís. 172 ř. z. jest dráze přikázáno, by na stanicích, určených také k vypravení cestovních zavazadel,